

РЕШЕНИЕ

№ 7317

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **5366** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на С. С. Т. от [населено място] срещу т.3 от решение № ППН-01-220/18 от 03.04.2025г. на КЗЛД, с което е обявена жалбата на С. С. Т. за неоснователна по отношение на „Топлофикация София“ ЕАД в частта ѝ, насочена срещу обработване от дружеството на негови лични данни, съдържащи се в НА № 130, том V, рег. № 12200, дело № 0837/29.07.2005г., легитимиращ го като собственик на имот - ап.51, ет.6, вх. Б на [улица] като реален ползвател на 2/6 ид.части от същия имот, както и в частта ѝ, насочена срещу обработване на личните му данни от администратора по отношение на топлоснабден имот - ап.18, ет.4, вх. 1 в[жк], [жилищен адрес] чийто собственик е.

Жалбоподателят посочва, че не е абонат на „Топлофикация София“ ЕАД, което е установено с влезли в сила съдебни решения. Въпреки това с оспорената част от решението на КЗЛД е прието, че посоченото дружество има право да обработва личните му данни. В този смисъл не е съобразено решението на АССГ по адм. дело № 12623/2021г. Поради това решението на КЗЛД в оспорената част е нищожно и незаконосъобразно, постановено в противоречие със задължителните указания на влязло в сила съдебно решение по посоченото дело. Жалбоподателят посочва, че няма договорни отношения с „Топлофикация София“ ЕАД и че сградата, в която се намират процесните апартаменти, не е присъединена законно към топлопреносната мрежа на дружеството. Оспорва се и компетентността на КЗЛД, тъй като мандатът ѝ е изтекъл още през м. април 2019г. Жалбоподателят моли съда да отмени процесното решение в оспорената част. Претендира разноски по списък. Подробни съображения излага в писмена защита по съществуващото на спора.

Ответникът – КЗЛД, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита, че процесното решение в оспорената част съответства на материалния закон и е постановено при изяснена фактическа обстановка. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Заинтересованата страна - „Топлофикация София“ ЕАД, редовно уведомена, в становище от 10.02.2026г. оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните приема за установено следното от фактическа страна:

С. Т. е подал до „Топлофикация София“ ЕАД заявление № Г-5525 от 20.03.2018 г., с което иска да се отговори дали се обработват негови лични данни и ако това е налице, да се изброят, както и да посочат основание, цел на съхранение и обработване и информация на кои трети лица са предоставени личните му данни. В отговор № Г-5525 от 23.03.2018 г. „Топлофикация София“ ЕАД посочва, че дружеството е вписано като администратор на лични данни и за целите на регистър „Потребители на топлинна енергия“ се обработват и съхраняват данни относно физическата и икономическата идентичност на лицата, както и други данни. С второ заявление № 13296/14.06.2019 г. С. Т. е поискал от „Топлофикация София“ ЕАД да предостави информация за личните му данни, които се обработват от дружеството. В тази връзка в писмо рег. № 13236/28.06.2019 г. е посочено, че се съхраняват и обработват следните негови лични данни: три имена, ЕГН, адреси (в [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51 и [населено място],[жк], [жилищен адрес]) и телефонен номер. Отражено е, че източник на същите са заявление – декларация от 19.07.2005 г., подадено от жалбоподателя, ведно с приложен нотариален акт № 44, както и нотариален акт за дарение № 130, с който дружеството се е снабдило от Агенция по вписванията. Представени са заявление – декларация от 20.07.2009 г., подписано от жалбоподателя, с което се иска откриване на партида за имот с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Към заявлението е представен нотариален акт № 44/03.06.2005 г., от който е видно, че С. Т. е собственик на жилището, за което е подадена молбата за откриване на партида. Приложен е още нотариален акт за дарение № 130 от 29.07.2005 г., от който се установява, че С. Т. е собственик на 5/6 ид. ч. на имот, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51 (за останалата 1/6 ид. ч. липсва информация). От същия нотариален акт се установява, че в полза на единия дарител - Е. Т., е учредено вещно право на ползване върху имота. Установява се от преписката, че на 10.07.2002 г. е проведено общо събрание на етажната собственост с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, на което е взето решение да се сключи договор с „Техем сървисис“ ЕООД за извършване на услугата топлинно счетоводство. В тази връзка е сключен договор № 3243 от 30.08.2018 г. за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, включително издаването на обща и индивидуални сметки. Приложени са още молби от представител на етажната собственост, в които е отразено, че на адреса е изградена абонатна станция. Приложени са фактури (за период от 2014 г. до 2019 г.), касаещи стойността на топлинна енергия за обект с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51, в които е отразено, че получател е Е. Т..

Поради липса на отговор на заявление вх. № Г-5525/20.03.2018 г., жалбоподателят е сезирал Комисия за защита на личните данни (КЗЛД) с жалба с рег. № ППН-01-220/10.04.2018 г. На жалбата е депозиран отговор рег. № ППН-01-220-2/23.07.2018 г. от страна на „Топлофикация София“ ЕАД, в който се твърди, че жалбоподателят е собственик на 5/6 ид. ч. от топлоснабден имот, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51, поради

което е клиент на топлинна енергия. Пояснява за наличието на облигационна връзка между тях, което налага обработването и съхраняването на личните му данни, съдържащи се в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 130, том V, рег. № 12200, дело № 0837/2005 г. Поддържа, че е отговорено на заявление вх. № Г-5525/20.03.2018 г.

По преписката е представено влязло в сила решение от 18.09.2018 г. по гр. д. 11979/2017 г. по описа на СРС, с което е отхвърлен предявен от „Топлофикация София“ ЕАД установителен иск срещу С. Т. за дължимост на сумата от 161,43 лева за доставена топлинна енергия през периода от 01.11.2013 г. до 30.04.2015 г. за имот с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51, тъй като същият е носител на голата собственост върху този имот, а вещно право на ползване върху него е учредено в полза на друго лице. По делото са приложени Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди на „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в [населено място] (одобрени с решение № ОУ-02 от 03.02.2014 г. на ДКЕВР). Съгласно чл. 58 ОУ клиентите се идентифицират по следния начин: три имена, адрес на обслужвания имот, адрес за кореспонденция, телефон и/или електронен адрес. Намирането на други идентификационни данни може да се извърши съгласно ЗЗЛД, ако клиентът доброволно е подписал декларация за предоставянето им. В чл. 59 от Общите условия (ОУ) са посочени документите, които следва да се представят при откриване на партида. В чл. 60, ал. 1 и ал. 3 от ОУ се съдържа регламентация, че следва да се представи документ за собственост или документ, удостоверяващ правото на ползване. Според чл. 61, ал. 3 от ОУ „Топлофикация София“ ЕАД може да открие партида въз основа на документ, удостоверяващ собствеността или правото на ползване на имота на новия собственик или ползвател, при неизпълнение от клиента на задължението му по чл. 12, т. 11 от ОУ (при придобиване на топлоснабден имот или на вещни права върху такъв имот да поиска в 30 – дневен срок от придобиването на посочените права да му бъде открита партида).

Комисията за защита на личните данни се е произнесла с решение № ППН-01-220/2018 от 05.05.2020 г., с което е оставена без уважение жалбата рег. № ППН-01-220/10.04.2018 г. на С. Т. срещу „Топлофикация София“ ЕАД. В оспорвания акт е прието, че жалбоподателят е собственик на имота, поради което има качеството на клиент на топлинна енергия и се намира в договорни отношения с „Топлофикация София“ ЕАД. В тази връзка са изложени мотиви, че е допустимо обработването на лични данни на жалбоподателя, за да се осигури събирането на вземанията от клиентите на топлинна енергия. Това решение е отменено с решение № 1998 от 25.03.2022 по адм. дело № 12623/2021г. АССГ, с което е прието че отговор № Г-5525 от 23.03.2018 г. на „Топлофикация София“ ЕАД има банкетен характер, т.е. не е налице произнасяне по заявление вх. № Г-5525/20.03.2018 г. на жалбоподателя. Освен това от отговора на жалбата до КЗЛД с рег. № ППН-01-220-2/23.07.2018 г. става ясно, че „Топлофикация София“ ЕАД е отказала да заличи личните данни на жалбоподателя, тъй като приема, че е клиент на топлинна енергия. Това качество на жалбоподателя обаче е отречено в периода 01.11.2013г. – 30.04.2015г. с влязло в сила решение от 18.09.2018 г. по гр. д. 11979/2017 г. по описа на СРС и влязло в сила решение № 20133982 от 07.06.2021г. по гр.д. № 81015/2018г. на СРС. Поради това преписката е върната на КЗЛД с указание да съобрази посочените решения, да отчете факта, че вещният ползвател на единия имот като клиент на топлинна енергия се легитимира с нотариален акт, в който се съдържат и личните данни на жалбоподателя, и както и да точете облигационната връзка между жалбоподателя и „Топлофикация София“ ЕАД по отношение на другия имот, което налага изясняване за коя партида (или и за двете) се обработват личните данни на жалбоподателя. Решението е влязло в сила на 06.03.2023г.

При новото разглеждане на преписката пред КЗЛД са представени: 1) решение № 20133982/07.06.2021 г. по гр. д. 81015/2018 г. по описа на СРС, с което са отхвърлени

установителните искове на „Топлофикация София“ ЕАД срещу жалбоподателя за признаване за установено, че същият дължи суми за топлинна енергия за периода м.10.2015г. – м.04.2017г. По делото данни дали решението е влязло в сила; 2) решение № 1860 от 27.03.2025г. на СГС по гр.д. № 20241100504257/2024г., с което е оставено в сила решение № 15787 от 02.10.2023г. по гр.д.№ 47075/2021г. на СРС, 69 с-в, с което са отхвърлени установителните искове на „Топлофикация София“ ЕАД срещу жалбоподателя за признаване за установено, че същият дължи суми за топлинна енергия за периода м.10.2017г. – м.04.2019г. От „Топлофикация София“ ЕАД на 21.01.2025г. е постъпило писмено становище, в което посочва, че обработва личните данни на жалбоподателя във връзка с топлоснабдяването на имот в [жк], [жилищен адрес] за който жалбоподателят е подал заявление – декларация за откриване на партида, към което е приложил документа си за собственост. Поради това са налице основания за обработване на личните му данни по чл. 6, § 1, б. „б“, „в“ и „д“ от Регламент 2016/679. Освен това „Топлофикация София“ ЕАД обработва личните данни на жалбоподателя във връзка със защита интересите си по събиране на вземания за потребена топлинна енергия от ползвателя на имот на [улица], №3, вх. 2, ап.51, на който жалбоподателят е собственик. Те се съдържат в документа за собственост на имота, в който е учредено и вещното право на ползване на друго лице, към което дружеството има претенции. Поради това са налице основания за обработване на личните му данни по чл. 6, § 1, б. „е“ от Регламент 2016/679. По делото са приложени справки от ЦУ на НАП, от които е видно че в периода 01.11.2013г. – 15.10.2021г. в информационните системи на НАП не са налице данни за издадени от „Топлофикация София“ ЕАД фактури и кредитни известия с получател С. Т.. С писмо от 24.02.2025г. „Топлофикация София“ ЕАД е приложила молба от 02.11.1973г. от М. Ц. – председател на домсъвета на жил.сграда в [жк], бл. 62 за включването на сградата за отопление към топлофикационната система на [населено място]; акт за въвеждане в експлоатация на абонатна станция в същия блок от 19.11.1983г.; молба от 22.02.1994г. от председателя на домсъвета на [улица], вх. А за включването на сградата за отопление към топлофикационната система на [населено място]; акт за въвеждане в експлоатация на абонатна станция в същата сграда от 24.03.1994г.

Преписката е разгледана на заседание на комисията на 13.03.2025г., в резултат на което на 03.04.2025г. е постановено процесното решение. В него е прието, че личните данни на жалбоподателя се обработват законосъобразно от „Топлофикация София“ ЕАД въз основа на НА № 130 от 29.07.2005 г. за дарение, от който се установява, че С. Т. е собственик на 5/6 ид. ч. на имот, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51 (за останалата 1/6 ид. ч. липсва информация), като единият дарител – Е. С. Т. си е запазила пожизнено правото на ползване върху дарявания имот. Личните данни на жалбоподателя в този нотариален акт са използвани във връзка с водене на съдебни дела срещу Е. С. Т. за заплащане на ползваната от нея топлинна енергия, при които и на основание чл. 127, ал.2 от ГПК дружеството е било длъжно да представи доказателства кой именно ползва въпросният имот. Следователно личните данни на жалбоподателя в тази връзка са обработвани законосъобразно от ЗС за защита на нейни законни интереси. Освен това КЗЛД е приела, че след като Е. С. Т. си е запазила пожизнено правото на ползване върху дарявания имот, то това касае именно онези 4/6 от него, които тя е дарила. Върху останалата дарена 1/6 от имота не е учредено право на ползване, следователно в тази част жалбоподателят като собственик дължи заплащане на топлинната енергия за имота. Поради това за периода 01.11.2013г. – 30.04.2015г. дружеството е обработвало и неговите лични данни за този имот, тъй като е счело, че се намира във валидни договорни отношения с жалбоподателя. Въпреки приетото с влязло в сила решение от 18.09.2018 г. по гр. д. 11979/2017 г. по описа на СРС за липса на облигационна връзка с жалбоподателя, дружеството е

обработвало правомерно личните му данни във връзка с предявяване на исковата молба по това дело. Същото се отнася и до исковата молба, предявена по гр. д. 81015/2018 г. по описа на СРС за периода м.10.2015г- до м.2017г., по която е постановено решение № 20133982/07.06.2021 г. Дори да се приеме, че такава облигационна връзка липсва, дружеството е представило пред съда посочения НА № 130 от 29.07.2005 г. на законно основание – за удостоверяване, че клиентът му Е. Т. е вещен ползвател на имота. На законно основание са обработвани и личните данни на жалбоподателя по отношение откриването на партида за имот с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] въз основа на собственоръчно заявление – декларация от 20.07.2009 г., подписано от жалбоподателя. Към заявлението е представен нотариален акт № 44/03.06.2005 г., от който е видно, че С. Т. е собственик на жилището, за което е подадена молбата за откриване на партида. Същият въз основа на горното се явява клиент на ЗС като ползвател на топлинна енергия за този имот. На това основание с т.3 от процесното решение жалбата на С. Т. срещу обработване от „Топлофикация София“ ЕАД на личните му данни, съдържащи се в НА № 130/2005г., легитимиращ го катособственик на апартамент на ул. „Р. №3, вх. Б и като реален ползвател на 2/6 ид.части от него, както и личните му данни по отношение на топлоснабден имот в[жк], [жилищен адрес] чийто собственик е, е отхвърлена като неоснователна. Решението е съобщено на жалбоподателя на 16.04.2025г. Жалбата срещу него е подадена на 30.04.2025г.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок от надлежна страна, за която оспорената част от административния акт е неблагоприятна. Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразяване с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК.

Жалбата до КЗЛД е подадена на 10.04.2018 г., поради което съгласно § 44, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗЗЛД (ДВ, бр. 17 от 26.02.2019 г.) образуваните до 25 май 2018 г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения на закона се довършват по досегашния ред. Производството пред КЗЛД е приключило с решение, издадено след 25.05.2018г., поради което за него не се прилага разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗЗЛД (ред. ДВ, бр. 17/2019 г.), според която председателят и членовете на Комисията изпълняват функциите си и след изтичането на мандата им до избора на новите председател и членове.

Решение № ППН-01-220 от 03.04.2025г. на Комисия за защита на личните данни е постановено от некомпетентен административен орган, в нарушение на принципа на законност, установен в чл.4 АПК. Според императива на чл.4, ал.1 АПК административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона. Комисията е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон – чл.6, ал.1 от ЗЗЛД. Според регламента на чл. 7, ал.1 и 2 от ЗЗЛД в приложимата по делото редакция Комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове. Членовете на комисията и председателят ѝ се избират от Народното събрание по предложение на Министерския съвет за срок 5 години и могат да бъдат преизбирани за още един мандат. Безспорно е по делото, че в към датата на издаване на спорния административен акт, съставът на

КЗЛД, който го е постановил, състоящ се от петима членове, не е бил избран по реда и при условията, установени в ЗЗЛД. Същият е избран с решение на НС от 15.04.2014г. Видно от писмо на главния секретар на КЗЛД от 05.02.2026г., този мандат не е подновен и е изтекъл на 15.04.2019г. В чл. 7, ал. 2 ЗЗЛД преди изменението в ДВ, бр. 17/2019 г., не се предвижда възможност до избирането на новите председател и членове на Комисията, членовете на предходния състав да изпълняват функциите си до избиране на нови членове на комисията. Това е така с оглед принципа на законност, установен в чл.4, ал.1 АПК, както и с оглед основните начала на Конституцията. Така в чл.4, ал.1 от Конституцията е изрично регламентирано, че РБългария е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната. Нетърпимо за правовия ред съдът намира положението, при което едни и същи лица осъществяват функциите и правомощията на независим специализиран държавен орган, въпреки че мандатът им, установен в закона, е изтекъл. В мотивите на Решение №12/27.09.2022г. по конст. дело №7/2022г. К. съд подчертава, че докато непрекъсваемостта се отнася до самото съществуване и функциониране на държавния орган, то мандатът представлява предоставяне на правна възможност да се осъществяват конкретни държавни функции за определено време и в демократичното общество мандатността се изразява в ограничено във времето функциониране на държавния орган чрез конкретен персонален състав, явяващо се гаранция срещу възможни изкривявания в резултат на неограничено по време изпълнение от него на съответните функции. В този смисъл с решение от 30.04.2025г. по дело С-313/2023г. СЕС приема, че изискваните по силата на правото на Съюза гаранции за независимост и безпристрастност на един орган налагат наличието на правила, които позволяват да се отстрани всяко легитимно съмнение у правните субекти в неподатливостта на разглеждания орган на влияние на външни фактори и в неутралността му по отношение на противопоставящите се интереси. В това отношение въвеждането на правила, които определят по-конкретно както действията, които представляват обработвани на лични данни, така и конкретно приложими санкции при неправомерното им обработване, гарантиращи прогласените в чл. 8 от Хартата на основните права на ЕС, права, закрепва и утвърждава независимостта на този държавен орган, който е натоварен с тези функции. Ето защо е важно всички правила, регламентиращи организацията и функционирането на такъв орган, включително уреждащите процедурата за назначаване на неговите членове, да бъдат създадени по такъв начин, че да не породят оправдани съмнения у правните субекти за използването им като инструмент за натиск или за политически контрол върху други лица. Действително, до назначаване на нови членове, тези с изтекъл мандат продължават да изпълняват своите функции. Липсата обаче на правила, които да позволяват да се сложи край на тази практика означава, че продължаването на мандатите на предишните му членове на практика би могло да няма ограничение във времето. Същевременно държавите членки все пак са длъжни — когато избират да разрешат такова продължаване на мандата — да гарантират, че изпълнението на функциите след изтичане на мандата почива на изрично правно основание във вътрешното право, съдържащо ясни и точни правила, които да регламентират въпросното изпълнение на функции. От друга страна това не променя факта, че след края на законоустановения мандат посоченият орган действа извън всяко изрично правно основание във вътрешното право, съдържащо ясни и точни правила, които да регламентират изпълнението на тези функции. Следователно посоченото продължаване би било

възможно само по изключение и при условие че се регламентира от ясни и точни правила, изключващи на практика възможността продължаването да бъде неограничено във времето. Когато държава членка пристъпва към такова регламентиране, тя не може да измени законодателството си, нито конституцията си така, че да се стигне до намаляване на защитата на правовата държава като ценност, конкретизирана по-специално с член 19 ДЕС. Цитираното решение на СЕС е относимо, тъй като изхожда от принципите за законност и независимост в действията на държавните органи, които са такива на правовата държава и са приложими за всички органи, а не само за тези, опериращи в рамките на едната от трите власти. Освен това решението на СЕС касае правомощия на Инспектората на ВСС по извършване на проверки и предложение до друг орган - ВСС, който взима окончателното решение. След като тези принципи СЕС налага като стандарт при упражняване на едно по-скоро съвещателно правомощие, на още по-голямо основание същите са приложими в дейността на една юрисдикция, която взима решения, каквато е КЗЛД. По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Решение № ППН-01-220 от 03.04.2025г. на Комисия за защита на личните данни в оспорената част е НИЩОЖЕН административен акт, като издаден от некомпетентен орган, при изтекъл мандат.

Независимо от направения извод за нищожност на т.3 от решението, за процесуална икономия и за пълнота на изложението, съдът извърши и преценка за законосъобразност на процесното решение.

Решението е постановено в изискуемата по закон форма съгласно чл. 59, ал. 1 АПК и съдържа фактическите и правни основания за издаването на оспорения акт. При постановяване на оспорваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения. Със заявление № Г-5525 от 20.03.2018 г. на С. Т. е поискано във вр. с чл. 26, ал. 1, чл. 28, ал. 1, т. 1, ал. 2, чл. 28а, т. 1 и чл. 29 ЗЗЛД от администратора на лични данни следното: 1. да се потвърди дали се обработват негови лични данни от „Топлофикация София“ ЕАД и да се изброят; 2. да се посочат основание и цел на съхранение и обработване на лични данни; 3. да се посочи какви данни и на кои лица са разкрити негови лични данни; 4. да се заличат неговите лични данни, ако липсва основание за обработването и съхранението им, за което изрично посочва, че липсва негово съгласие или сключен договор за доставка на топлинна енергия.

Съгласно действащата към онзи момент разпоредба на чл. 26, ал. 1 ЗЗЛД (ред. 19.01.2018 г.) всяко физическо лице има право на достъп до отнасящи се за него лични данни. Според чл. 28, ал. 1, т. 1 ЗЗЛД (ред. 19.01.2018 г.) при упражняване на достъп до информация субектът на лични данни има право да получи потвърждение дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват. Съгласно чл. чл. 28а, т. 1 ЗЗЛД (ред. 19.01.2018 г.) физическото лице има право по всяко време да поиска от администратора да заличи, коригира или блокира негови лични данни, обработването на които не отговаря на изискванията на този закон. Упражняването на правото на достъпа до лични данни и правото за заличаване на лични данни се осъществява с подаването на писмено заявление по чл. 29 ЗЗЛД, съдържащо реквизитите по чл. 30 ЗЗЛД, което е направено от С. Т., т. е. същият по надлежен ред е сезирал администратора на лични данни. От преписката става ясно, че „Топлофикация София“ ЕАД отказва да заличи личните данни на заявителя, тъй като ги обработва на законно основание.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД (ред. 19.01.2018 г.) обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

В настоящия случай е постановено влязло в сила решение от 18.09.2018 г. по гр. д. 11979/2017 г. по описа на СРС, по което страни са „Топлофикация София“ ЕАД и С. Т., т. е. същото има сила на пресъдено нещо спрямо тези страни. От решението се установява, че С. Т. не е клиент на топлинна енергия за имот на [улица], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 6, ап. 51 и липсва облигационна връзка между страните за този имот за периода от 01.11.2013 г. до 30.04.2015 г. Това е така, защото правото на ползване е върху целия даряван имот с НА № 130/2005г., а именно 5/6 ид.части от него. Следователно жалбоподателят няма право на ползване и върху другата 1/6, дарена му от друго лице, а не от Е. Т.. Освен това на същия не е била откривана партида за този имот, т.е. действително за този имот той не е клиент на топлопреносното дружество. Още по-малко пък същият е собственик на 1/6 ид.част от имота, която въобще не е предмет на договора за дарение и по делото няма данни чия собственост е. От заявеното в административната преписка се установява, че целите, за които се обработват лични данни на жалбоподателя за този имот са свързани със събиране на вземания по договорни отношения за доставка на топлинна енергия с Е. Т., която е клиент на „Топлофикация София“ ЕАД. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице - собственик или титуляр на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединен към абонатната станция или към нейното самостоятелно отклонение. Нормата на чл. 153, ал.1 ЗЕ следва да се тълкува във връзка с разпределението на задълженията между собственика и ползвателя, свързани с ползването на имота съгласно чл. 57 ЗС - ползвателят на имота е длъжен да плаща разноските, свързани с ползването му. От тези норми е ясно, че законът предвижда ползвателят да понесе цялата тежест във връзка с ползването на имота, което е оправдано от гледна точка на това, че само той извлича ползите от вещта, а собственикът не може да владее и ползва вещта си. Разпоредба на чл. 153, ал. 1 ЗЕ не предвижда кумулативна отговорност както за собственика на имота, така и за носителя на ползването на този имот, предвид съществуващите права и задължения за ползвателя, уредени в чл. 56 и чл. 57 от ЗС. В случая тъй като качеството клиент на топлинна енергия на вещния ползвател произтича от правоучредителния акт на новия собственик (надарения), т. е. вещният ползвател се легитимира с документ, в който се съдържат лични данни на учредителя на вещното право на ползване (в случая С. Т.), то

обработването на личните му данни чрез представяне на този НА в съдебни производства с цел доказване вземанията на „Топлофикация София“ ЕАД срещу вещния ползвател, е в съответствие с чл.4, ал.1, т.1, 5, 6 и 7 от ЗЗЛД.

Същото се отнася и до обработването на личните данни на жалбоподателя във връзка с откриването на партида за имот с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] въз основа на собственоръчно заявление – декларация от 20.07.2009 г., подписано от жалбоподателя. Към заявлението е представен нотариален акт № 44/03.06.2005 г., от който е видно, че С. Т. е собственик на жилището, за което е подадена молбата за откриване на партида. Същият въз основа на горното се явява клиент на ЗС като ползвател на топлинна енергия за този имот, т.е. същият е в облигационна връзка с „Топлофикация София“ ЕАД по отношение на този имот. За изразходваната топлинна енергия в този имот жалбоподателят дължи заплащане на съответната цена съгласно чл. 153, ал.1 от ЗЕ. Поради това обработването на личните данни на жалбоподателя по това облигационно правоотношение с цел събиране на вземанията на „Топлофикация София“ ЕАД за ползваната от собственика на имота топлинна енергия, е в съответствие с чл.4, ал.1, т.3, 5, 6 и 7 от ЗЗЛД

Независимо от това обаче издаването на процесното решение от некомпетентен орган налага на основание чл. 172, ал. 2, предл. Първо от АПК да се обяви нищожността на оспорвания акт, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на решението от компетентен състав на КЗЛД.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението за неговата прекомерност, тъй като същото е почти на минимума, предвиден в чл. 8, ал.2, т.10 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа от 460,16 евро.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София – град, 41 с-в

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на т.3 от решение № ППН-01-220/18 от 03.04.2025г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на С. С. Т. от [населено място] сумата от 461,54 евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: